

DET KONGELIGE
FINANSDEPARTEMENT

St.prp. nr. 47

(2008–2009)

Om fullmakt til å stille statsgaranti for lån fra Norges Bank til Seðlabanki Islands

*Tilråding fra Finansdepartementet av 13. mars 2009,
godkjent i statsråd samme dag.
(Regjeringen Stoltenberg II)*

1 Innledning og oppsummering

Island står overfor et kraftig økonomisk tilbakeslag etter at de tre største bankene i landet ble satt under administrasjon i oktober 2008. Ifølge myndighetenes anslag vil bruttonasjonalproduktet falle med om lag 10 pst. i 2009. I treårsperioden 2008–2010 ventes en reduksjon i privat konsum på rundt 30 pst. og en reallønnsnedgang på omkring 14 pst.

Island har inngått en avtale med Det internasjonale valutafondet (IMF) om et stabiliseringsprogram for islandsk økonomi. Det mest akutte tiltaket i programmet er å gjenopprette tilliten til den islandske kronen og til islandsk økonomi. I programmet blir det anslått at Island har et finansieringsbehov på 5 mrd. USD. Av dette vil IMF innvilge et lån på om lag 2,1 mrd. USD, mens det resterende beløpet vil komme fra bilaterale långivere. Lån for å dekke den islandske innskytergarantiordningens forpliktelser kommer i tillegg.

På bakgrunn av dette finansieringsbehovet sendte den islandske sentralbanken, Seðlabanki Islands, 24. oktober 2008 en forespørsel til Norges Bank om blant annet å yte et mellomlangsigte lån. Tilsvarende forespørslers ble sendt til de øvrige nordiske land. Norges Bank har tilrådd å innvilge et slikt lån dersom norske statsmyndigheter stiller garanti for beløpet, og Regjeringen gav 3. novem-

ber tilsagn om en slik statsgaranti med forbehold om Stortingets samtykke.

Fra norsk side har en lagt stor vekt på et tett nordisk samarbeid om støtte til Island. I forbindelse med IMF-styrets behandling av Islands stabiliseringsprogram 19. november 2008, gikk Norge derfor sammen med Danmark, Finland og Sverige om å love at de fire landene samlet ville gi et mellomlangsigte lån på 2,5 mrd. USD. Det ble samtidig klart at det ikke var behov for utbetaling av det nordiske lånet før i 2009. Deretter, i forbindelse med IMF-styrets behandling av Latvias stabiliseringsprogram den 23. desember 2008, gav Danmark, Finland, Norge og Sverige løfte om et lån til Latvia på 2,5 mrd. USD, med første utbetaling i 2010. Fordelingen av lånene fra de fire nordiske kreditorlandene til Island og Latvia ble sett i sammenheng. Det er nå klart at Norges bidrag til finansieringen til Island og Latvia er på henholdsvis 675 mill. USD og 525 mill. USD.

Regjeringen ber i denne proposisjonen om Stortingets fullmakt til å stille statsgaranti for et lån fra Norges Banks til Seðlabanki Islands på USD 675 millioner. Basert på valutakursen 9. mars tilsvarer dette om lag 4,8 mrd. kroner.

Regjeringen vil i en egen proposisjon komme tilbake til Norges lån til Latvia når rammen rundt dette er tilstrekkelig klarlagt.

2 Den økonomiske krisen på Island

Fra 2003 til inngangen av 2008 opplevde Island en kraftig økonomisk oppgang, med en BNP-vekst på om lag 25 pst. gjennom perioden. Internasjonale finansmarkeder gav i disse årene god tilgang på lån uten å kreve høye risikopåslag, og islandske låntakere kunne hente inn betydelige beløp fra utlandet. De tre største islandske bankene brukte den lette kreditttilgangen til å ekspandere i utlandet. Finanssektorens balanse økte fra 100 pst. av BNP i 2003 til om lag 900-1000 pst. av BNP i 2008. Bankeeksponeringen bidro til at næringsliv og husholdninger hadde svært god kreditttilgang. Kombinert med meget høy aktivitet i islandsk økonomi førte dette til et sterkt oppsving i konsum og boligpriser. Investeringene var også høye. Utenlandske eiere finansierte bygging av et nytt aluminiumsverk med byggestart i 2003, noe som var en svært stor investering sett i lys av størrelsen på islandsk økonomi.

Under oppgangskonjunkturen ble pengepolitikken på Island strammet inn for å motvirke en overoppheting av økonomien. Tiltakene var imidlertid ikke tilstrekkelige til at sentralbankens inflasjonsmål på 2,5 pst. årlig vekst i konsumprisindeksen ble nådd. I 2008 var inflasjonen på 18 pst. Offentlige finanser var solide fram til 2008 med betydelige overskudd på offentlige budsjetter. Den strukturelle budsjettbalansen var også klart positiv.

Banknæringens raske utenlandseksponering bidro til at brutto utenlandsgjeld ved inngangen til 2008 var kommet opp i rundt 550 pst. av BNP. Den sterke gjeldsoppbyggingen lot seg håndtere så lenge avkastningen på de lånefinansierte utenlandsinvesteringene var større enn innlånskostnadene. Risikoen var imidlertid høy, noe som ble illustrert da markedssituasjonen endret seg.

Siden høsten 2007 har det vært uro i internasjonale finansmarkeder, med betydelige bevegelser i rente- og aksjemarkeder over hele verden. Uroen ble utløst av problemer i det amerikanske markedet for boliglån med lav sikkerhet – såkalte subprime lån. Islandske banker hadde begrenset direkte eksponering i subprime lån, men ble berørt av den generelle økningen i risikoaversjon som førte til vanskeligere tilgang på lån i interbankmarkedet og høyere rentepåslag for risiko. Det la et press på likviditeten og inntjeningsmarginen i bankene. Situasjonen forverret seg gradvis gjennom 2008, og i slutten av september ble de islandske bankene helt avskåret fra kreditt i de internasjonale markedene.

Ved bankkriser vil myndighetene normalt gripe inn for å sikre likviditetstilførselen og hindre svikt i det finansielle systemet. Formålet vil være å forhindre en stans av samfunnsviktige oppgaver som gjennomføring av betalinger, formidling av sparing til investeringer i virksomheter og hos husholdninger, samt omfordeling av risiko mellom aktører. Ekspansjonen av finanssektoren på Island, med aktiva anslått til ni-ti ganger BNP, svekket de islandske myndighetenes finansielle evne til å fylle rollen som utlåner i siste instans for den islandske banksektoren. Det bidro til å gjøre de islandske bankene sårbare da de internasjonale rammebetingelsene endret seg, selv om Island hadde solide offentlige finanser.

I løpet av dagene 7.-9. oktober 2008 satte islandske myndigheter Landsbanki, Glitnir Bank og Kaupthing under administrasjon. Kollapsen i de tre største bankene, som utgjorde 80 pst. av banksektoren, førte til store problemer med betalingssystemet, særlig mot utlandet. Den islandske kronen falt kraftig i verdi, og som et krisetiltak suspenderte den islandske sentralbanken – Seðlabanki Islands – kronen fra vanlig handel. Seðlabanki tapte mye av sin egenkapital på grunn av fordringer på de tre største bankene, og valutareservene ble betydelig redusert. Island er avhengig av å importere basisvarer som mat og brensel, og denne importen vil stoppe opp dersom landet går tom for valuta. I situasjonen som oppsto, var det derfor en akutt oppgave å få betalingssystemet og valutamarkedet til igjen å fungere som normalt.

Blant de grep som ble tatt var å opprette tre nye banker som overtok innenlandske innskudd og utlån fra de tre fallerte bankene og som drev deres innenlandske virksomhet videre, og å innføre restriksjoner på kapitalbevegelser til og fra utlandet, jf. omtale i kapittel 3.

Husholdningene på Island står nå overfor en vanskelig økonomisk situasjon. Svekkelsen av valutakursen har gjort import dyrere og rammet dem som har gjeld i utenlandsk valuta. Lønningene forventes ikke å holde tritt med høy inflasjon, og for 2008-2010 er det anslått en reallønnsnedgang på 14 pst. Arbeidsledigheten vil stige gradvis og er forventet å nå et nivå på nærmere 10 pst. ved utgangen av 2009, noe som er et svært høyt nivå i islandsk sammenheng. Videre ventes boligpriser og andre formuespriser å synke, samtidig som tilgangen på kreditt trolig vil være svak. Privat konsum er anslått å falle med rundt 30 pst. i perioden 2008-2010. Også utsiktene for BNP-veksten er svært svake de nærmeste årene. IMF og nasjonale myndigheter anslår at Islands BNP vil gå ned med

om lag 10 pst. i 2009, etterfulgt av nullvekst i 2010. Først for 2011 venter IMF positiv BNP-vekst igjen.

3 Islands avtale om stabiliseringsprogram med IMF

Styret i Det internasjonale valutafondet (IMF) godkjente 19. november 2008 en avtale om stabiliseringsprogram med Island. Avtalen innebærer at Island får låne USD 2,1 mrd. kroner fra IMF, samtidig som landet forplikter seg til å gjennomføre en rekke tiltak for å gjenreise økonomien. Stabiliseringsprogrammet identifiserer tre hovedutfordringer og et sett med virkemidler for å svare på disse utfordringene.

Gjenopprette tillit til økonomi og kronekurs

For det første skal programmet på kort sikt gjenopprette tilliten til islandsk økonomi og stabilisere den islandske kronens verdi. I løpet av det siste året fram til de tre store islandske bankene ble satt under administrasjon ble verdien av den islandske kronen om lag halvert målt mot euro og USD. Dette skapte særlig problemer for bedrifter og husholdninger på Island som hadde tatt opp lån i utenlandsk valuta, og derfor opplevde kraftige gjeldsøkninger målt i forhold til sine inntekter. Om lag 75 pst. av næringslivets lån, samt 20 pst. av lån til islandske husholdninger, var enten denominert eller på annen måte knyttet til utenlandsk valuta. Videre er boliglån i islandske kroner normalt indeksert, slik at lånet øker i takt med inflasjonen.

Fallet i den islandske kronens verdi gjør også import dyrere og trekker opp prisveksten. For islandsk økonomi er det derfor viktig at verdien av den islandske kronen stabiliseres. I stabiliseringsprogrammet med IMF har Island forpliktet seg til å føre en stram pengepolitikk med sikte på å stabilisere den islandske kronens verdi. Som et ledd i dette økte den islandske sentralbanken styringsrenten til 18 pst. den 28. oktober 2008, dvs. om lag på linje med konsumprisveksten på det tidspunktet. Som følge av det store innslaget av valuta- og realrentelån, har endringer i det kortsiktige rentenivået uansett begrenset betydning for bedrifter og husholdninger.

I månedsskiftet november/desember ble restriksjonene på valutahandel erstattet av restriksjoner på rene kapitalbevegelser overfor utlandet. 5. desember ble valutamarkedet i Island gjenåpnet, og det ble igjen fri tilgang på valuta for handelsformål. Kronen styrket seg noe etter at den ble konvertibel, og har siden holdt seg relativt stabil, men

omsettes til en klart lavere kurs enn før krisen. Volumene som handles i markedet er små. Det er inntil videre restriksjoner på kapitalbevegelser, og tilgangen på reisevaluta er begrenset. IMF er opp-tatt av faren for kapitalflukt fra Island når kapitalrestriksjonene blir avvirket. Utenlandske investorer har plassert store beløp i islandske obligasjoner og kan ønske å trekke seg ut av disse plasseringene dersom de får muligheten. En slik kapitalutgang vil svekke mulighetene å holde en stabil kronekurs. Stabiliseringsprogrammet med IMF legger derfor opp til at Island kan opprettholde noen restriksjoner på kapitalbevegelser mot utlandet fram til november 2009.

Bankrestrukturering

Det andre hovedformålet med stabiliseringsprogrammet er å restrukturere bankene som er satt under administrasjon. Innenlandske utlån og innskudd i disse tre bankene er overført til tre nye banker som myndighetene har opprettet for å drive den innenlandske virksomheten videre. Disse er heleid av staten og skal drive konservativ bankdrift. Resterende forpliktelser og fordringer ligger igjen i de tre "gamle" bankene. Det er uvanlig å opprette nye enheter på basis av deler av porteføljen før booppjøret er gjennomført. Bakgrunnen for at islandske myndigheter har valgt denne modellen er betydningen for den islandske økonomien av at det finnes et velfungerende bankvesen. De nye innenlandske bankene er opprettet for å sikre at disse oppgavene ivaretas. Den valgte modellen har imidlertid ikke gjort booppjøret og de krevende forhandlingene med kreditorerne lettere.

Administrasjonsstyret arbeider med å skaffe seg oversikt over fordringer og gjeld, herunder hvilken prioritet som er gitt til ulike kreditorer. I stabiliseringsprogrammet med IMF har Island forpliktet seg til å gjennomføre denne prosessen på en åpen, rettferdig, inkluderende og best mulig måte. Et viktig delmål er å gjenvinne mest mulig av bankenes verdier i utlandet.

Det har blitt stilt spørsmålsteget ved om den valgte modellen er i tråd med prinsippet om likebehandling av kreditorer. I stabiliseringsprogrammet med IMF forplikter Island seg til å få gjennomført en uavhengig verdsetting av verdiene i de gamle og nye bankene i tråd med beste internasjonale praksis på området, slik at dette prinsippet blir ivarettatt.

I prosessen med restrukturering av bankene har det vært særlig oppmerksomhet om den islandske bankinnskuddsgarantien. I tråd med

EØS-regelverket har denne ordningen garantert for innskudd i islandske banker opp til et beløp på 20 887 euro per innskyter per bank. Filialbanker i utlandet er omfattet av hjemlandets innskuddsgarantiordning. I forbindelse med at de tre store bankene er satt under administrasjon, har det oppstått krav, i hovedsak fra utenlandske innskytere, som langt overstiger kapitalen i innskuddsgarantifondet som islandske myndigheter hadde opprettet for å dekke slike tap. I stabiliseringsprogrammet med IMF har Island erklært at myndighetene vil overholde sine EØS-forpliktelser i innskuddsgarantiordningen overfor utenlandske innskytere. Myndighetene er i dialog med Storbritannia, Tyskland og Nederland om finansiering for å kunne dekke den islandske bankinnskuddsgarantiordningens forpliktelser overfor bankkunder i disse landene.

Konsolidering av offentlige finanser

Det tredje hovedformålet med stabiliseringsprogrammet er å konsolidere Islands statsfinanser på mellomlang sikt. Etter flere år med betydelige overskudd var den islandske statens netto gjeld nær null ved inngangen til krisen. Finanskrisen og svak økonomisk utvikling endrer nå dette bildet. Det tas sikte på å la automatiske stabilisatorer virke fullt ut gjennom den økonomiske nedgangen i 2009. Basert på dette er det i stabiliseringsprogrammet anslått at fall i skatteinntektene og økte utgifter til bl.a. arbeidsledighetstrygd vil gi et primærunderskudd på statsbudsjettet på 8,5 pst. av BNP i 2009. I tillegg vil den islandske stat bli påført betydelige utgifter knyttet til rekapitalisering av de innenlandske delene av de tre største bankene, rekapitalisering av sentralbanken for å styrke valutareservene, samt til garantiforpliktelser overfor innskyterne i de tre gamle bankenes utenlandske virksomhet. IMF anslår at dette samlet sett kan øke statens brutto gjeld til om lag 100 pst. av BNP. Det er betydelig usikkerhet knyttet til dette anslaget, bl.a. fordi uavklarte og kompliserte rettslige spørsmål gjør det vanskelig å anslå hvor store deler av bankens aktiva i utlandet som vil kunne gjenvinnes.

Stabiliseringsprogrammet legger opp til en ambisiøs konsolidering av offentlige finanser. Fra 2010 skal det primære budsjettunderskuddet reduseres med 3-4 prosentpoeng per år fram til og med 2013, da det anslås å nå et overskudd på 6,2 pst. av BNP. Alltinget har vedtatt justeringer av statsbudsjettet for 2009 i tråd med stabiliseringsprogrammet. Islandske myndigheter har varslet at en i løpet av første halvår av 2009, som et ledd i et bredt poli-

tisk kompromiss, vil utvikle en plan for hvordan konsolideringen skal gjennomføres. Framdriften i denne finanspolitiske konsolideringsplanen vil være viktig for IMF's oppfølging av stabiliseringsprogrammet. En nærmere angivelse av tiltakene i konsolideringsplanen er ventet før utbetaling av det nordiske lånet.

Finansieringsbehovet

Stabiliseringsprogrammet har identifisert at islandske myndigheter har behov for å skaffe finansiering til tre ulike formål:

- Dekning av innskuddsgarantiforpliktelsene. Innskytere i Storbritannia og Nederland er de største utenlandske fordringshaverne. Innskytere i Tyskland har også fordringer. Samlede innskudd i disse landene under garantiordningens grense på 20 887 euro er anslått til om lag 5½ mrd. USD, tilsvarende omkring 30 pst. av Islands BNP. Til fradrag kommer det som gjenvinning av aktiva i boene etter de tre fallerte bankene vil kunne dekke. Verdien av disse aktivaene er usikker. Vedrørende dekning av islandske innskuddsgarantiforpliktelser i Norge, er det antatt at aktiva i boet vil kunne brukes til å gi full dekning. Etter Stortingets samtykke har den norske stat garantert for utbetaling til innskyterne i den norske filialen av Kaupthing, jf. St.prp. nr. 6 (2008-2009).
- Å skyte inn ny kapital i de nye, innenlandske bankene slik at disse kan drive normal bankvirksomhet med tilfredsstillende egenkapital. I stabiliseringsprogrammet med IMF har myndighetene forpliktet seg til å skyte inn midler slik at selskapene får en egenkapitaldekning på minst 10 pst. Kapitalbehovet er anslått til 385 mrd. ISK, tilsvarende 26 pst. av BNP, og vil bli finansiert ved utstedelse av statsobligasjoner.
- Styrking av valutareservene og rekapitalisering av sentralbanken. Sentralbanken har tapt om lag 150 mrd. ISK i forbindelse med at de tre bankene ble satt under administrasjon. Samtidig er det behov for å styrke valutareservene for å kunne gjenreise tillitten til valutaen og stabilisere valutakursen.

Storbritannia, Nederland og Tyskland er innstilt på å innvilge et lån til Island for å dekke den delen av det islandske innskuddsgarantifondets forpliktelser til innskyterne i disse landene som ikke kan dekkes gjennom salg av fordringer, og forhandler nå med Island om vilkårene for dette. IMF har anslått finansieringsbehovet i utenlandsk valuta ut over dette til USD 5 mrd. Her vil Norge og andre

nordiske land bidra, jf. avsnittet nedenfor. Disse midlene vil i all hovedsak bli brukt til å styrke sentralbankens valutareserver. Kapitalinnskuddene i de nye bankene forutsettes dekket via innenlandske lån.

4 Norsk og nordisk støtte til Island

Av finansieringsbehovet på 5 mrd. USD bidrar IMF med 2,1 mrd. USD. Resten vil bli dekket av bilaterale kreditorer. I tillegg kommer lån fra Nederland, Storbritannia og eventuelt Tyskland for å dekke forpliktelsene under innskuddsgarantiordningen. 19. november, samme dag som IMF-styret godkjente stabiliseringsprogrammet, uttalte finansdepartementene i Finland, Danmark, Sverige og Norge i en felles pressemelding at de fire landene samlet vil gi mellomlangsigtede lån til Island på 2,5 mrd. USD. Polen har lovet et lån på 200 mill. USD og Færøyene et på 300 mill. danske kroner (rundt 50 mill. USD). I tillegg har Russland lovet å bidra slik at finansieringsbehovet blir dekket.

Norges bidrag må ses i sammenheng med Norges Banks brev til Finansdepartementet av 3. november 2008, der Norges Bank bl.a. informerer om at banken er innstilt på å innvilge et langsiktig lån til Seðlabanki Íslands under forutsetning om en garanti fra norske statsmyndigheter. Samme dag som Finansdepartementet mottok brevet fra Norges Bank, kunngjorde Regjeringen at den vil legge fram en proposisjon for Stortinget med forslag om statsgaranti for et slikt lån.

Norges Bank har i tillegg forlenget den eksisterende kortsiktige kredittavtalen (valutabytteavtalen) med Seðlabanki Íslands på 500 mill. euro ut 2009. Den islandske sentralbanken inngikk i mai i 2008 slike kortsiktige kredittavtaler med hver av de tre skandinaviske sentralbankene med varighet ut 2008. Også Danmarks Nationalbank og Sveriges Riksbank har forlenget sine kredittavtaler med Seðlabanki Íslands.

Regjeringen legger stor vekt på god nordisk koordinering av støtten til Island. Det norske lånet til Seðlabanki Íslands vil bli gitt innenfor en nordisk ramme. De nordiske statsministrene har nedsett en embetsmannsgruppe bestående i hovedsak av representanter fra de nordiske finansdepartementene som skal følge opp de nordiske lånene og Islands stabiliseringsprogram. Gruppen vil også, på forespørsel fra Island, vurdere eventuelle andre

måter å støtte Island på, som for eksempel ekspertbistand. Sverige, som har formannskapet i Nordisk ministerråd, leder gruppen.

Danmark, Finland, Norge og Sverige har satt som forutsetning for lånet at Island følger stabiliseringsprogrammet med IMF, og at gjennomgangene av dette programmet godkjennes i IMF-styret. I dette ligger blant annet at Island overholder sine internasjonale forpliktelser, herunder innskuddsgarantiforpliktelser i henhold til EØS-regelverket, samt at Island gjennomfører nødvendig konsolidering av offentlige finanser for å gjenreise tilliten til Islands økonomi. Det er også en forutsetning at de landene som er mest berørt av underdekningen i den islandske innskuddsgarantiordningen, gir lån for å finansiere de forpliktelser som den islandske stat tar på seg i den sammenheng. I tillegg forutsettes det at islandske myndigheter gir kreditorlandene regelmessige orienteringer om den økonomiske utviklingen i landet.

Ved fordelingen av det samlede nordiske lånebeløpet mellom de fire långiverne har en sett lånet til Island i sammenheng med lånet som de samme fire landene har lovet Latvia. I forbindelse med behandlingen av Latvias stabiliseringsprogram i IMF's styre 23. desember gav Danmark, Finland, Norge og Sverige løfte om et mellomlangsigte lån på 2,5 mrd. USD (om lag 1,8 mrd. euro) med første utbetaling i 2010. IMF har anslått Latvias totale finansieringsbehov til 7,5 mrd. euro (om lag 10 mrd. USD), hvorav 3,1 mrd. euro vil bli dekket av EU på felleskapsnivå og 1,7 mrd. euro av IMF selv. For lånene til Island og Latvia sett under ett er fordelingen mellom de fire nordiske landene basert på landenes kvoter i IMF. Men mens Norges og Danmarks andel av lånet til Island er noe større enn deres andel av lånet til Latvia, er situasjonen motsatt for Sverige.

Sveriges andel av lånet til Island er 700 mill. USD, Danmark og Norge har begge en andel på 675 mill. USD, mens Finland har en andel på 450 mill. USD. Basert på valutakursene 9. mars tilsvarende Norges andel om lag 4,8 mrd. norske kroner.

Selv om løftet om lån er angitt i USD, legges det opp til at Island kan velge å få lånet utbetalt i en annen valuta, for eksempel i euro, basert på kursene ved inngåelse av låneavtalen eller ved utbetaling av de fire lånebeløpene. Norges Banks fordring på den islandske sentralbanken og den norske statsgarantien vil være denominert i den valutaen Island velger å få utbetalt lånet i.

5 Nærmere om statsgarantien og lånet fra Norges Bank

For at Norges Bank skal kunne gi et lån til Seðlabanki Islands må det foreligge betryggende sikkerhet, jf. sentralbanklovens § 26. En statsgaranti regnes som betryggende sikkerhet for et slikt lån.

Det legges opp til at lånevilkårene i hovedsak skal følge prinsippene for IMF's lån til Island. I fastsettingen av vilkårene er det viktig å ta hensyn til ønsket om å understøtte IMF-programmet og Islands tiltak for å korrigere makroøkonomiske ubalanser, samtidig som utlånsrenten må settes slik at den dekker kredittrisikoen. Dette tilsier at renten bør dekke kreditors innlånskostnad eller alternativavkastning, pluss en rentemargin som skal dekke administrative kostnader og kredittrisiko. Det er lagt opp til at lånet vil bli utbetalt i fire porsjoner, og at utbetalingene vil finne sted etter hver gjennomgang av Islands stabiliseringsprogram i IMF-styret. Det er planlagt fire slike gjennomganger i 2009, men det er mulig at den siste av disse blir utsatt til 2010.

En egen avtale mellom Danmark, Finland, Norge og Sverige vil sikre at lånene til Island vil bli gitt på like vilkår. Avtalen sikrer også likebehandling av de nordiske kreditorene dersom Island ikke overholder sine låneforpliktelser.

6 Økonomiske og administrative konsekvenser

En forutsetning å yte lånene er at kostnadene for kreditorlandet skal dekkes gjennom et rentepåslag

for administrative kostnader og kredittrisiko. De administrative kostnadene vil i hovedsak falle på Norges Bank som långiver, mens kredittrisikoen faller på staten som garantist. Det legges til grunn at Norges Bank vil betale en garantiprovisjon til staten v/Finansdepartementet som antas å være tilstrekkelig til å dekke forventet tap. Dermed skulle det ikke være behov for å be om bevilgning til tapsfond. Finansdepartementet vurderer kredittrisikoen som relativt begrenset. Norges Banks og statens fordringer på Seðlabanki Islands og den islandske stat vil trolig ha prioritet etter IMF's fordringer, siden IMF i tråd med hevdvunnen praksis vil ha en særlig status ved en eventuell reforhandling av Islands gjeld, og likt med andre fordringer på Seðlabanki Islands og den islandske stat. Den administrative byrden for Finansdepartementet ventes å være liten.

Finansdepartementet vil komme tilbake med forslag til budsjettmessig oppfølging i forbindelse med revidert nasjonalbudsjett 2009, herunder eventuell bevilgning til tapsavsetning.

Finansdepartementet

t i l r å r :

At Deres Majestet godkjenner og skriver under framlagt forslag til proposisjon til Stortinget om fullmakt til å stille statsgaranti for lån fra Norges Bank til Seðlabanki Islands.

Vi **HARALD**, Norges Konge,

s t a d f e s t e r :

Stortinget blir bedt om å gjøre vedtak om fullmakt til å stille statsgaranti for lån fra Norges Bank til Seðlabanki Islands i samsvar med et vedlagt forslag.

Forslag

**til vedtak om fullmakt til å stille statsgaranti for lån fra Norges
Bank til Seðlabanki Islands.**

I

Stortinget gir Finansdepartementet fullmakt til å stille statsgaranti for et beløp på inntil 675 millioner USD, eller et tilsvarende beløp i en annen valuta basert på kursene på omvekslingstidspunktet, for Norges Banks lån til Seðlabanki Islands.
